ΕΤΟΣ Δ΄. Ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῇ 27 Ἀπριλίου 1914 ΑΡΙΘ. 175.

ΠΟΙΜΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗι ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΔΑΠΑΝΗι ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΡΗΤΗΣ. —*Ἡ Κυριακὴ Προσευχή.* —*Ὁμιλία ἑβδόμη.* —*Πρῶτον αἴτημα.*

ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ.—*Λόγος κατὰ τῆς παρανόμου ὁπλοφορίας.*

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΟΜΙΛΙΑ Ζ΄.

ΠΡΩΤΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

«*Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου*»

Εἰς τὴν προηγουμένην ὁμιλίαν κατεδείξαμεν ὅτι διὰ τοῦ πρώτου αἰτήματος τῆς Κυριακῆς προσευχῆς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ἵνα καταξιώσῃ ἡμᾶς ὅπως ἁγιάζωμεν, ἤτοι δοξάζωμεν τὸ πανάγιον αὐτοῦ Ὄνομα. Σήμερον θὰ ἐξετάσωμεν τίνι τρόπῳ ἁγιάζεται, μὲ ποῖον τρόπον δοξάζεται τὸ ὑπερένδοξον καὶ ὑπερύμνητον τοῦ Θεοῦ ὄνομα.

«*Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου*»

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δοξάζεται κατὰ πολλοὺς τρόπους, διὰ τῶν στοχασμῶν διὰ τῶν συγγραφῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῶν ἔργων. Διὰ τῶν στοχασμῶν, ἤτοι τῶν εὐσεβῶν διανοημάτων δοξάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔχωμεν περὶ Θεοῦ ἰδέας ὑψηλάς, ἰδέας θείας, αἱ ὁποῖαι διεγείρουσι καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν αἰσθήματα εὐσεβῆ, τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ. Διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν συγγραφῶν, ὅταν ὁμιλοῦντες ἢ γράφοντες ἐξυμνῶμεν καὶ δοξολογῶμεν τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξεγείρωμεν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐλαβῆ αἰσθήματα ὅμοια πρὸς τὰ καταπλημμυροῦντα τὰς ἡμετέρας καρδίας. Διὰ τῶν ἔργων, τέλος, ὅταν ἐπιμελῶς ἀποφεύγωμεν πᾶν ἁμάρτημα, ὅταν τηρῶμεν ἀπα-

ρεγκλίτως τὸν θεῖον αὐτοῦ Νόμον καὶ ἀγωνιζόμεθα ἑπομένως ὅπως γίνωμεν εἰς αὐτὸν ἀρεστοί, δῶμεν δὲ καὶ τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἁγιάζωσι καὶ ἐκεῖνοι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ἆρά γε ἁγιάζομεν, δοξάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν διανοημάτων; Ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου μένομεν πολὺ ὀπίσω, εἴμεθα μακρὰν τοῦ νὰ ἁγιάζωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουσι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ ἑβδομάδας, ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα δὲν φέρουσι σοβαρῶς εἰς τὰς σκέψεις των τὸν Θεόν. Διότι σοβαρὰ περὶ Θεοῦ σκέψις δὲν εἶναι τὸ νὰ προσεύχηταί τις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ μάλιστα καὶ τότε ἐν σπουδῇ καὶ χωρὶς προσοχήν, καὶ ἔπειτα νὰ κλείῃ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιάν του εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Θεοῦ. Οὐχὶ δὲν ἁγιάζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· δὲν ἐκπληροῦται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὸ πρῶτον αἴτημα τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς. *«ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου»*.

Ἀλλὰ μήπως ἁγιάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἐκ τοῦ στόματος ἡμῶν ἐκπορευομένων λόγων; Καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ νὰ ὑμνολογῶμεν τὸν Θεόν, ἀντὶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας νὰ προφέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὑβρίζομεν καὶ βλασφημοῦμεν αὐτὸ κατὰ τρόπον ἀνάρμοστον εἰς ἀνθρώπους πεπολιτισμένους καὶ Χριστιανούς. Ἐξέλθετε εἰς τὰς ὁδούς, διέλθετε διὰ τῶν δημοσίων πλατειῶν, διασχίσατε τὰς συνοικίας. Τί ἀκούετε; Δόξαν καὶ αἶνον ἀναπεμπόμενον εἰς τὸν Θεόν; Τὸν νόμον τοῦτον ἀγνοοῦσι, φαίνεται, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι. Τί ἀκούετε; Βλασφημίας φρικώδεις, κατάρας τρομερὰς κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων, καὶ λόγους οἱ ὁποῖοι ἀληθῶς ἀπολιθώνουσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν φρίκην καὶ κατάπληξιν ἣν προξενοῦσι. Τοὺς φοβεροὺς δὲ τούτους λόγους ἀκούει τις ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, χωρὶς ἀφορμήν, χωρὶς αἰτίαν, ἀπὸ κακὴν συνήθειαν. Ἀλλὰ πῶς συμβιβάζεται ἡ κακὴ αὕτη καὶ βάρβαρος συνήθεια τῶν βλασφημιῶν καὶ τῶν καταρῶν μὲ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ θείου ὀνόματος, τὸν ὁποῖον καθ' ἑκάστην αἰτούμεθα ἐν τῇ Κυριακῇ Προσευχῇ; Πῶς συμβιβάζεται τὸ ἴδιον στόμα κατὰ τὴν στιγμὴν μὲν ταύτην νὰ ἐξερεύγηται βλασφημίας καὶ κατάρας, μετ' ὀλίγον δὲ νὰ ἀναφωνῇ. *«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου;»*

Ἀλλ' ἆρά γε δοξάζομεν, ἁγιάζομεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν δημοσιευομένων συγγραφῶν; Πόσα βιβλία, πόσα συγγράμματα, πόσαι ἐφημερίδες δὲν δημοσιεύουσι βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ, πόσα ἀνήθικα βιβλία δὲν πολεμοῦσι τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου! Ποῖον εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν λεγομένων μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ χιλιάδας κυκλοφοροῦσιν ἐν ταῖς χριστιανικαῖς κοινωνίαις σήμερον καὶ φθάνουσι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καλύβης τῶν χωρίων; Χριστιανοί μου ἀγαπητοί, προσέχετε, προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ ψυχώλεθρα ταῦτα βιβλία, ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη ταῦτα ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα ἀπομακρύνουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, καὶ τὰ ὁποῖα ἐθίζουσιν ἡμᾶς εἰς βλασφήμους καὶ ἀσεβεῖς σκέψεις καὶ λόγους καὶ πράξεις καὶ κατ' ἀκολουθίαν κατακρημνίζουσιν ἡμᾶς εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας.

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει. Τὸν Θεὸν οὐδεὶς δύναται νὰ παραβλάψῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων, οὐδὲ νὰ καταστήσῃ

ἐνδοξότερον διὰ τῶν ἐγκωμίων αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀναλλοίωτος καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἀμετάβλητος καὶ ἀείποτε ἡ αὐτή. Οὔτε τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ ἔπαινοι ἐπαυξάνουσι καὶ μεγαλύνουσιν αὐτόν, οὔτε αἱ βλασφημίαι σμικρύνουσιν αὐτόν. Ταῦτα τοὺς ἀνθρώπους βλάπτουσιν ἢ ὠφελοῦσι. Ρίψον μίαν πέτραν κατὰ τῶν ἄστρων· θὰ πέσῃ αὕτη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου χωρὶς διόλου νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ ἄστρα. Ἐκσφενδόνιζε βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ. Οὐδεμίαν αὗται ζημίαν θὰ προξενήσωσιν εἰς τὸν Θεόν. Εἶναι ὅμως οἱ βλάσφημοι οὗτοι λόγοι ξῖφος ἠκονημένον, τὸ ὁποῖον στρέφεται κατὰ σοῦ καὶ σὲ διαπερᾷ θανασίμως. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τὸν ἥλιον σῶμα φωτεινόν, οὐδὲν φῶς, οὐδεμίαν λάμψιν προσθέτει εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος δὲ πάλιν ὅστις ἀποκαλεῖ αὐτὸν σῶμα σκοτεινόν, οὐδεμίαν τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ ἀφαιρεῖ ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι τυφλός. Ἀπαραλλάκτως τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ ἐκεῖνον ὅστις δοξάζει τὸν Θεὸν ἢ περιφρονεῖ αὐτόν. Ὁ δοξάζων τὸν Θεὸν οὐδὲν προσθέτει εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ παρασκευάζει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ μακαριότητα. Ὁ ἀσεβὴς δὲ οὐδὲν ἀφαιρεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ἐργάζεται διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἀπώλειαν.

Λοιπὸν ὀφείλομεν, Χριστιανοί μου, τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ δοξάζωμεν, νὰ ἁγιάζωμεν, ὄχι μόνον διὰ τῶν εὐσεβῶν διανοημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγων καὶ συγγραφῶν εὐλαβῶν, οὐχὶ δὲ βλασφήμων καὶ ἀσεβῶν, διότι ὁ φανταζόμενος ὅτι σμικρύνει τὴν θείαν μεγαλειότητα διὰ τῶν βλασφημιῶν, τῶν καταρῶν, τῶν ὕβρεων καὶ τῶν ὁμοίων, οὗτος ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄφρονα ἐκεῖνον, ὅστις κτυπᾷ τὴν κεφαλήν του ἐπὶ βράχου. Ὁ βράχος ἐκ τοῦ κτυπήματος τούτου οὐδεμίαν ὑφίσταται ζημίαν, ἐνῷ ἡ κεφαλὴ θραύεται. Ἂς δοξάζωμεν τὸν Θεὸν λοιπὸν διὰ λόγων εὐσεβῶν καὶ ἀναγνωσμάτων ἱερῶν καὶ ψυχωφελῶν ἵνα ἐπαξίως ἀναβοῶμεν «*Πάτερ ἡμῶν » ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου*».

Ἀλλ᾽ ἆρά γε αἱ πράξεις, τὰ ἔργα ἡμῶν γίνονται παραίτια νὰ δοξάζηται ὁ Θεός; Βεβαίως τὰ ἔργα ἡμῶν δὲν εἶναι πάντοτε καὶ σταθερῶς πονηρά· δὲν ζῶμεν ὅπως οἱ εἰδωλολάτραι· δὲν διάγομεν βίον καθ᾽ ὁλοκληρίαν παραλελυμένον. Οἱ τὸν βίον τοῦτον διάγοντες εἶναι ὀλίγιστοι εὐτυχῶς. Ἀλλ᾽ ἆρά γε εἶναι ἡ διαγωγὴ ἡμῶν Χριστιανική; Δὲν πράττομεν τὸ κακόν, ἀλλ᾽ ἆρά γε πράττομεν τὸ ἀγαθόν; Δὲν εἴμεθα παραδεδομένοι εἰς τὴν κακίαν, ἀλλ᾽ ἀγωνιζόμεθα νὰ κατορθώσωμεν τὴν ἀρετήν; Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ ζῶμεν ζωὴν τοιαύτην, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ οὔτε ὡς ὑγεία, οὔτε ὡς ἀσθένεια, ἀλλ᾽ ἥτις μᾶλλον ὡς μαρασμὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ζῶμεν ἐν θρησκευτικῇ ἀδιαφορίᾳ, ἐν ἠθικῇ καταπτώσει. Πάσχομεν ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἐκείνην χλιαρότητα, τὴν ὁποίαν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα μετὰ πολλῆς τῆς αὐστηρότητος καταδικάζει. «*Οἶδά σου τὰ ἔργα*, λέγει, *ὅτι οὔτε ψυχρὸς » εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς εἴης ἢ ζεστός. Οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, » καὶ οὔτε ψυχρός, οὔτε ζεστός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου*». Εἰς τοιαύτην τινὰ χλιαρὰν κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως θρησκευτικῆς εὑρισκόμεθα σήμερον. Εἴμεθα, ἄλλαις λέξεσι, Χριστιανοὶ διὰ τὸν τύπον καὶ μόνον, οὐχὶ ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. Ἀλλὰ τὰ ἔργα τοιούτων χλιαρῶν Χριστιανῶν δὲν γίνονται παραίτια νὰ δοξάζηται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Χριστιανοί μου ἀγαπητοί! Ἂς δοξάζωμεν τὸν Θεόν, ἂς ἁγιάζωμεν

τὸ ὄνομα αὐτοῦ διὰ τῶν ἡμετέρων διανοημάτων, διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν ἐναρέτων ἡμῶν πράξεων. Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡμεῖς μόνοι νὰ ἁγιάζωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ὅτι ἀπαιτεῖται ἀκόμη καὶ νὰ διάγωμεν μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε βλέποντες καὶ οἱ ἄλλοι τὴν ἐνάρετον ἡμῶν πολιτείαν νὰ παρακινῶνται εἰς τὸ νὰ δοξάζωσι καὶ οὗτοι καὶ τιμῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. «*Οὕτω*, ἐντέλλεται ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, *οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*». Οἱ Ἀπόστολοι διὰ νὰ ἑλκύσωσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ δοξάζωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διέδραμον τὴν γῆν χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶσιν οὔτε κόπους, οὔτε θλίψεις, οὔτε διωγμούς, οὔτε τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα εἰς ἕκαστον βῆμα ἀπήντων, οὔτε αὐτὸν τὸν θάνατον. Διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ οἱ Μάρτυρες παρέδιδον ἑαυτοὺς χαίροντες εἰς τὰ βασανιστήρια, εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρός, εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν θηρίων. Διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀσκηταὶ καὶ πάντες οἱ ὅσιοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔτρεχαν εἰς τὰς ἐρήμους, ὅπου ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις διήνυον τὸν βίον. Μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀνδρῶν. Γίνωμεν καὶ ἡμεῖς νέοι Ἀπόστολοι. Ἂς δοξάζωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν καλῶν ἡμῶν ἔργων καὶ ἂς παρακινῶμεν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ δοξάζωσι τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἰδίου ἡμῶν εὐσεβοῦς παραδείγματος, ὅπως ἀξιωθῶμεν μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Θεὸν Πατέρα καὶ λέγειν. «*Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου*». Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΟΠΛΟΦΟΡΙΑΣ

«Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί..,. φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν καὶ πράσσειν τὰ ἴδια καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν».
(Α.΄ Θεσσαλ. 4, 12)

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.—Εἷς ἐκ τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, οἵτινες ἀποβλέπουν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, εἶναι καὶ ὁ ἀπαγορεύων εἰς τοὺς πολίτας τὴν ὁπλοφορίαν, ἐφ᾽ ὅσον δὲν ἔχουν πρὸς τοῦτο ἄδειαν ἢ τὴν ὑποχρέωσιν ὡς ἐκ τῆς εἰδικῆς αὐτῶν ὑπηρεσίας ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Καὶ ὁ λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἶναι προφανής. Κοινωνία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁπλοφοροῦν οἱ πάντες ἄνευ περιορισμοῦ τινος, παρέχει ἀγρίαν καὶ βάρβαρον ὄψιν, ἢ τοὐλάχιστον προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν ἀνωμάλου ἐπαναστατικῆς καταστάσεως. Αὕτη δὲ δὲν εἶναι βεβαίως ἡ καλυτέρα καὶ μᾶλλον εὐχάριστος κατάστασις, τὴν ὁποίαν θὰ ηὔχετό τις ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ Πατρίδος. Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

Καὶ μέχρι μὲν προχθὲς δὲν ἦτο παρ᾽ ἡμῖν αὐστηρὰ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ

σχετικοῦ νόμου περὶ τῆς παρανόμου ὁπλοφορίας. Καὶ τοῦτο ἕνεκα τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως. Εἰς τὸ Κράτος δὲν ἐπερίσσευε καιρὸς νὰ διεξάγῃ τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα ἐναντίον τῶν φοβερῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, καὶ συγχρόνως νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐκ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ παρανόμως ὁπλοφοροῦντας. Ἀλλ' ἤδη ὁπότε σὺν Θεῷ ἔληξαν οἱ πόλεμοι, καὶ ἔγινε πλέον ὁριστικῶς, χάρις τῷ Θεῷ, ἡ τόσον ποθητή μας Ἕνωσις μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος, ἡ ἀνωτέρα διοίκησις τῆς ἐν Κρήτῃ Ἑλληνικῆς Χωροφυλακῆς προειδοποίησεν ἐγκαίρως, ὅτι θὰ καταδιώξῃ δραστηρίως καὶ αὐστηρῶς τὴν παράνομον ὁπλοφορίαν. Χάριν δὲ τῶν παρανόμως ὁπλοφορούντων τυχὸν ἀκόμη παρ' ἡμῖν, ἵνα μὴ δηλονότι εὑρεθῶσιν οὗτοι ἀπροειδοποίητοι καὶ ὑποστοῦν τὰς συνεπείας τῆς παρανομίας αὐτῶν, ἡ ἀνωτέρα διοίκησις τῆς Χωροφυλακῆς παρεκάλεσε τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὅπως προτρέψουν καὶ συμβουλεύσουν πατρικῶς τὰ πνευματικά μας τέκνα νὰ συμμορφωθοῦν ἐγκαίρως καὶ εὐλαβῶς μὲ τὸν νόμον τῆς Πατρίδος, καὶ παύσουν πλέον τὴν ἀξιόποινον ὁπλοφορίαν ὅσοι ἐξ αὐτῶν ὁπλοφοροῦν τυχὸν ἀκόμη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ παράκλησις αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν προσφιλῆ Πατρίδα, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἡ Ἐκκλησία συντρέχει εἰς κάθε της ἀνάγκην· ἐπειδὴ προσέτι ἡ παράκλησις αὕτη εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ συνιστᾷ εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν εἰς τὸν βίον των, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ ἀφιερώσωμεν ἰδιαιτέρως τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὸ πρακτικὸν θέμα περὶ τῆς παρανόμου ὁπλοφορίας, ἀποδεικνύοντες, ὅτι κανεὶς ἀπολύτως λόγος δὲν τὴν δικαιολογεῖ πλέον εἰς τὴν Κρήτην, ὅτι ἀπεναντίας ὅλοι οἱ λόγοι καὶ τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος τῶν πολιτῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπείας, καὶ λόγοι θρησκευτικοὶ ἐπιβάλλουν τὴν παῦσιν τὴν τελείαν καὶ ὁριστικὴν τῆς ἐν Κρήτῃ παρανόμου ὁπλοφορίας.

Καὶ πρῶτον τί μας διδάσκει περὶ τούτου ἡ Ἁγία Γραφή; Γράφων πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ Χριστιανοὺς τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προτρέπει αὐτοὺς νὰ αὐξάνουν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, νὰ ἁμιλλῶνται εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, καὶ ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν ὀκνηρίαν, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ πάσης κακίας, νὰ ἐπιδοθοῦν ἕκαστος εἰς τὸ ἔργον του, καί, ὅπερ εἶναι σωτήριον εἴς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, νὰ ἐργάζωνται μὲ τὰς ἰδίας των χεῖρας, χωρὶς νὰ ὑποθέτουν ποσῶς ὅτι τοῦτο εἶναι ἐντροπή· ἐνθυμεῖσθε δέ, προσθέτει, ὅτι καὶ ἄλλοτε σᾶς ἔδωκα τὴν παραγγελίαν ταύτην, καὶ μάλιστα καὶ τὸν ἑαυτόν μου σᾶς ἐπαρουσίασα ὡς παράδειγμα εἰς τὴν ἰδιόχειρον ἐργασίαν πρὸς μίμησιν. «Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, λέγει, ἀδελφοί,.... φιλοτιμεῖσθαι » ἡσυχάζειν καὶ πράσσειν τὰ ἴδια καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, » καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν».

Ταῦτα ἔγραφεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, συνιστῶν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐργασίαν ὄχι μόνον ὡς μέσον σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑγιείας, ὄχι μόνον ὡς μέσον αὐτοσυντηρησίας, ἀλλὰ καὶ ὡς μέτρον τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἀπέναντι τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας. Παρόμοια βεβαίως θὰ συνεβούλευε καὶ πρὸς ἡμᾶς σήμερον τοὺς Κρῆτας ὁ μακάριος Παῦλος, ἐὰν ἐπρόκειτο νά μας γράψῃ ἐπιστολήν τινα.

Ἀγαπητοί μου Κρῆτες! δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ! Οἱ ἀγῶνές σας ἔληξαν

πλέον· ἡ Ἕνωσις τῆς ἰδιαιτέρας σας Πατρίδος μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔγινε πλέον ὁριστικῶς. Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, ὡς ἰδιαίτερος ἀπόστολός σας, ἡσυχάσατε πλέον τώρα· δείξατε ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην φιλοτιμίαν ἀπέναντι τοῦ σεβασμοῦ τῶν νόμων τῆς Πατρίδος σας· τινὲς ἐξ ὑμῶν περιφέρονται ἄεργοι, ἀποζῶντες μὲ τὴν ἁρπαγὴν εἰς βάρος καὶ ζημίαν τῶν ἄλλων· τινὲς ἀπὸ σᾶς φυγοδικοῦν, περιφερόμενοι ἐνόπλως ὡς ἐὰν εἶναι ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος των· ἄλλοι ἐξ ὑμῶν ἐκ παλαιοῦ ἔθους ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ φέρουν μαζί των ὅπλα· ταῦτα πάντα δὲν εἶναι βεβαίως σύμφωνα μὲ τὴν νέαν σας πολιτικὴν κατάστασιν, ἥτις ἀπαιτεῖ ἄκραν τάξιν καὶ ἡσυχίαν καὶ μεγίστην, φιλεργίαν, ἵνα δυνηθῆτε νὰ προοδεύσετε εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, εἰς τὰ ὁποῖα μένετε πολὺ ὀπίσω· «παρα» καλοῦμεν ὑμᾶς, ἀδελφοὶ (Κρῆτες),... φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν καὶ πράσσειν τὰ ἴδια καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς παρηγγεί» λαμεν» (καὶ τοῖς Θεσσαλονικεῦσι).

Τοιαύτη τις εἶναι καὶ ἡ σημασία τῆς ὑψηλῆς ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε καὶ ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, ὅταν ἦλθεν εἰς Χανία διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ διὰ τῆς ποθητῆς αὐτοῦ ἐπισκέψεως τὴν Ἕνωσιν τῆς Κρήτης μας μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Χαίρετε, εἶπε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὦ γενναῖοι καὶ φιλοπάτριδες Κρῆτες, ὅτι ἐξεπληρώθησαν οἱ προαιώνιοι πόθοι τόσων γενεῶν τῶν ἰδιαιτέρων σας πατέρων καὶ ὑμῶν αὐτῶν καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκδηλώσατε τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασίν σας καθόσον δύνασθε ζωηρότερον καὶ ἐνθουσιωδέστερον· πλὴν σᾶς παρακαλῶ, οἱ πυροβολισμοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀρέσκεσθε ἰδιαιτέρως, νὰ λείψουν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἑορτήν. Ἂν θέλετε δέ, ὅπως δὲν ἀμφιβάλλω, νά με εὐχαριστήσετε τελείως καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, παρακαλῶ νὰ παύσῃ πλέον ὁριστικῶς ἡ χρῆσις τῶν ὅπλων παντὸς εἴδους ὡς μέσον ἐκδηλώσεως χαρᾶς κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἢ ὡς εἶδός τι καλλωπισμοῦ, ἢ τέλος ὡς ἔνδειξις τάχα παλληκαρισμοῦ. Βάλετε πλέον κατὰ μέρος τὰ ὅπλα σας· ἂν θέλετε κρεμμάσατέ τα πλησίον τῶν εἰκονισμάτων σας εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτά. Ἕτοιμοι δὲ νὰ εἶσθε νὰ τὰ πιάσετε πάλιν τὰ προσφιλῆ σας ὅπλα, ὅταν ἐν καιρῷ ἡ Πατρὶς σᾶς προσκαλέσῃ νὰ συνδράμετε αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνά της. Ἕως τότε δὲ τότε μόνον ἐπιτρέπεται νὰ κρατῆτε ὅπλα, ὅταν γυμνάζεσθε εἰς τὰ σκοπευτήριά σας, ἢ ὁσάκις προσκαλοῦνται οἱ νέοι σας νὰ ὑπηρετήσουν εἰς τὸν στρατόν. Τότε, μάλιστα! ἡ ὁπλοφορία ἐπιτρέπεται· τότε, μάλιστα! ἡ ὁπλοφορία ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Πατρίδος, καὶ ἡ ἄρνησις θὰ ἦτο προδοσία, θὰ ἦτο ἔγκλημα κατὰ τῆς Πατρίδος. Ἀλλὰ τότε καὶ μόνον εἶναι, εἴπαμεν, ἐπιτετραμμένον τὸ φέρειν ὅπλα, ὅταν εἶναι ὁ κατάλληλος καιρός, ὅταν εἶναί τις στρατιώτης, ἢ ἀγροφύλαξ, ἢ κυνηγὸς ἐφωδιασμένος μὲ ἄδειαν. Ἄλλως ἡ ὁπλοφορία ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εἶναι παράνομος, καὶ εἶναι ἐπιζήμιος εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Τὰ ὅπλα λοιπὸν τὰ κάθε εἴδους νὰ τὰ κρατοῦν εἰς τὸ ἑξῆς ὅσοι πρέπει καὶ ὁπόταν πρέπει. Ἰδοὺ μὲ μίαν μόνον φράσιν ἡ ἔννοια τῆς ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς τελετῆς τῆς Ἑνώσεως τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Παρομοία εἶναι ἡ σημασία καὶ τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐσχάτως ἡ διοίκησις τῆς Χωροφυλακῆς νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τῆς παρανόμου ὁπλοφορίας. Ἕνεκα, λέγει, τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προσοχὴ τοῦ Κράτους ἡ μεγαλυτέρα ἦτο ἐστραμμένη εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν μεγάλον τὸν ὁποῖον διεξῆγε κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, καὶ διέθετεν ἱκανὰς αὐτοῦ δυνάμεις εἰς τὴν κατοχὴν καὶ τὴν διοίκησιν τῶν νέων μας χωρῶν, τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς ἐν Κρήτῃ παρέβλεπον τὰς παραβάσεις τοῦ περὶ ὁπλοφορίας νόμου. Ἀλλὰ τώρα ὁπότε ἤρχισεν ἡ πλήρης καὶ κανονικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἑλληνικῶν νόμων ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ ἡνωμένῃ Κρήτῃ, δὲν εἶναι πλέον κατ' οὐδένα τρόπον ἀνεκτὴ ἡ παράνομος ὁπλοφορία, ὡς ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, τῆς ὁποίας ἐπόπτης καὶ φρουρὸς εἶναι ἡ χωροφυλακή. Ἕως χθὲς καὶ προχθὲς ἠδύνατό τις νὰ δικαιολογῇ τὴν ὁπλοφορίαν του ὡς μέσον ἀσφαλείας τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ τῆς περιουσίας κατὰ τῶν προσωπικῶν ἐχθρῶν του καὶ τῶν ζωοκλεπτῶν. Ἀλλ' αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶναι πλέον τὸ ἄσυλον τῶν ἐγκληματιῶν τῆς Κρήτης, καὶ τὰ κρητικὰ ὄρη δὲν εἶναι πλέον τὸ καταφύγιον καὶ τὸ ὁρμητήριον τῶν φυγοδίκων. Ὄχι! Εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ συλλαμβάνωνται τοῦ λοιποῦ ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων κακουργοῦντες εἰς τὴν Κρήτην ἤθελον τυχὸν καταφύγει ἐκεῖ. Εἰς τὴν Κρήτην δὲ ἐπίκειται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου περὶ τῶν λῃστῶν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψει οἱ ἐπιρρεπεῖς εἰς τὰς κακουργίας θὰ περιορίσουν βέβαια τὰς κακοποιούς των τάσεις, ὥστε νὰ μὴ τὸ θεωροῦν καθῆκόν των ἀμύνης οἱ φιλήσυχοι ἐναντίον τῶν τοιούτων ἐπιφόβων στοιχείων νὰ ὁπλοφορῶσι παρανόμως. Ἂς ἔχουν οὗτοι πλήρη τὴν ἐμπιστοσύνην των εἰς τὰ ὄργανα τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Ἡ χωροφυλακὴ θὰ πράξῃ τὸ καθῆκόν της ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ νόμος δίδει εἰς αὐτὴν μεγάλην δικαιοδοσίαν εἰς τὰς ἐνεργείας της κατὰ τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν. Ὅσοι τυχὸν λοιπὸν ὁπλοφοροῦν πρὸς ἰδίαν ἄμυνάν των, ἂς παύσουν νὰ παρανομοῦν, ἐμπιστευόμενοι τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν εἰς τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς καὶ εἰς τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων κατὰ τῶν κακούργων. Αὐτὰ περίπου ἐννοεῖ καὶ ἡ γενομένη προαναγγελία τῆς χωροφυλακῆς περὶ καταδιώξεως τῆς παρανόμου ἐν Κρήτῃ ὁπλοφορίας.

Ἄλλως τε, ἀγαπητοί, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐλευθέρα ἡ πεπολιτισμένη κοινωνία ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος πολίτης εἶναι ἐλεύθερος νὰ φέρῃ ὅπλα. Εἰς πᾶσαν περίστασιν θὰ ἔστρεφον ἐναντίον ἀλλήλων τὰ ὅπλα των οἱ ἀδελφοὶ καὶ συμπολῖται. Καὶ τότε θὰ παρεῖχον οὗτοι τὴν ὄψιν ὄχι βεβαίως τῶν πεπολιτισμένων Εὐρωπαίων ἢ Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολιτίστων Ἀλβανῶν. Ἀλλ' ἡμεῖς βεβαίως δὲν ἠγωνιζόμεθα ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα νὰ ἑνωθῶμεν μετὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ διατηρήσωμεν ἕξεις καὶ συνηθείας, αἵτινες δὲν ἔχουν πλέον καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ἑνωτικὸν καθεστώς. Ὄχι! Ἐπιθυμοῦμεν ἀνυπομόνως νὰ ἀποκατασταθῶμεν ἐθνικῶς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ παρουσιάσωμεν τοὺς ἑαυτούς μας ὡς κοινωνίαν, τὴν ὁποίαν διέπει ἡ ἰσονομία, ὁ σεβασμὸς τοῦ νόμου, καὶ ἡ ἀπρόσκοπτος τῶν μελῶν της ἐργασία εἰς τὸν οἰκεῖον κύκλον. Ἄλλως βεβαίως ἡ ἐλευθερία ἄνευ σεβασμοῦ τῶν νόμων καταντᾷ αὐθαιρεσία, ἀναρχία, ἀταξία, ἀνησυχία, χειροτέρα τῆς δουλείας. Ἡ παράνο-

μος λοιπὸν ὁπλοφορία, κατὰ τῆς ὁποίας στρέφεται ἡ ἐνέργεια τῆς χωροφυλακῆς, εἶναι τοῦτ' αὐτὸ βαρβαρότης καὶ μεγίστη ἀσχημία ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἥτις δέον ἐγκαίρως νὰ ἐκλείψῃ παρ' ἡμῖν.

Ὀφείλω νὰ τονίσω τὴν λέξιν *ἀσχημίαν*, προκειμένου περὶ παρανόμου ὁπλοφορίας, διότι δὲν λείπουν δυστυχῶς πολλοὶ ἐκ τῶν Κρητῶν, οἵτινες ἐν προκειμένῳ ἔχουν ἀκόμη διαφορετικὴν ἀντίληψιν. Ἐκλαμβάνουν οὗτοι τὴν ὁπλοφορίαν ὡς δεῖγμα παλληκαρισμοῦ καὶ ὡς τὸ καλύτερόν των κόσμημα. Διὰ τοῦτο μέχρι πρὸ ὀλίγου χρόνου δὲν ἦτο σπάνιον νὰ συμβαίνῃ τὸ ἑξῆς· πολλοὶ τῶν ἡμετέρων δὲν ἐδίσταζον νὰ παρουσιάζωνται ἐπιδεκτικῶς ἔμπροσθεν τῆς χωροφυλακῆς, οἱονεὶ θέλοντες νὰ δείξουν ὅτι δὲν τὴν λαμβάνουν ὑπ' ὄψει, καὶ ὅτι δὲν φοβοῦνται νὰ πυροβολήσουν ἀσεβῶς καὶ κατ' αὐτῆς! Εἶδα δὲ καὶ ἐγὼ ἰδίοις ὄμμασι Χριστιανούς, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ ἔφεραν εἰς τὴν μέσην των μίαν μάχαιραν φοβερῶν διαστάσεων, ὡς ἐὰν ἦτο ἀπαραίτητον ἐφόδιον τοῦ εὐλαβοῦς Χριστιανοῦ ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προσέλευσίς του εἰς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια ἐν πλήρει ὁπλισμῷ! Ἕως ἐδῶ φθάνει τούτων μὲν ἡ θρησκευτικὴ ἀντίληψις, ἐκείνων δὲ ἡ ἔννοια τοῦ παλληκαρισμοῦ! Ἀλλ' ἂς μάθουν οὗτοι, ὅτι ἀλλοῦ ὀφείλουν τώρα νὰ ἐπιδεικνύουν τὸν ἡρωϊσμὸν αὐτῶν, εἰς τὴν παράταξιν κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος. Ἂς μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅτι ὁ ναὸς εἶναι τόπος προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει τις νὰ ἔρχεται μετὰ εὐλαβῶν καὶ φιλανθρώπων διαθέσεων. Θυσία, λέγει, τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτος πνεῦμα συντετριμμένον, «καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει».

Ὥστε, ἀγαπητοί μου, διὰ νὰ συνοψίσωμεν εἰς ὀλίγας λέξεις ὅλα τὰ λεχθέντα εἰς τὸν λόγον τοῦτον, ἡ παράνομος ὁπλοφορία εἶναι ἀσέβεια εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων, εἶναι ἀσχημία εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶναι βαρβαρότης καὶ ἀνανδρία, εἶναι ἐναντία τῆς ὀρθῶς νοουμένης ἐλευθερίας, εἶναι ἀντίθετος εἰς τὴν βασιλικὴν ἐπιθυμίαν, εἶναι τέλος ἀντευαγγελικὴ καὶ ἀντιπατριωτική. Ἰδοὺ διὰ τί ἀπεφασίσθη νὰ παταχθῇ αὕτη κατακέφαλα. Ἰδοὺ διὰ τί δέον νὰ λείψῃ ὁλότελα ἐκ τῆς Κρήτης τὸ τρωτὸν τοῦτο σημεῖον. Ἰδοὺ διὰ τί καὶ ἡμεῖς τὸ ἐκρίναμεν ἄξιον ἰδιαιτέρου λόγου νὰ συστήσωμεν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν τῆς παρανόμου ὁπλοφορίας, καὶ νὰ προτρέψωμεν πάντας νὰ συμμορφώνεσθε εὐλαβῶς μὲ τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, καὶ νὰ σέβεσθε τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, καὶ νὰ ὑποστηρίζετε αὐτὰ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ νὰ προτρέπετε ἀλλήλους εἰς τὸ νὰ γίνεσθε ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ φιλονομώτεροι πρὸς ὠφέλειαν καὶ σύστασιν ἰδικήν σας καὶ τῆς κοινῆς Πατρίδος.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἴη μεθ' ὑμῶν!